

EU SUNT, NU VĂ TEMEȚI! - 2

Bună seara, prieteni. Cu siguranță nu sunt vrednic de complimentul pe care mi l-a făcut fratele Bigby. Mi-aș dori să realizez ceva atât de măreț. Mă bucur pentru că pot să fiu în seara aceasta din nou aici. Noi eram în trecere prin țară, iar el era cu fratele Tarker Thomas la convenția acestuia. L-am iubit și l-am respectat întotdeauna pe fratele Bigby și la fel pe oamenii aceștia. De aceea, când am aflat că vom fi în districtul acesta, am considerat că este un privilegiu să vin în seara aceasta aici. Vom fi și mâine seară aici. Din câte am înțeles, după ce voi pleca eu, va vorbi un alt prieten drag și un propovăduitor al Evangheliei, fratele Ned Iverson.

La convenția aceea am predicat atât de mult încât am simțit că nu mai am plămâni, așa că este rândul fratelui Ned să predice aici. M-am gândit să vin și să vă vorbesc numai despre Isus, să vă spun ce știu eu despre El, și să mă rog pentru bolnavi. Îmi amintesc de vremurile de început, când tocmai se construise biserica de aici, sau tocmai o preluase fratele Bigby. Nu voi uita niciodată zilele glorioase pe care le-am trăit aici. Când am venit pe drum înapoi, chiar am vorbit despre aceasta și ziceam că sunt vreo șase ani și trei luni, de când n-am mai fost aici. Deci, ce privilegiu este să am părtășie cu toți acești oameni cumsecade din Sud și din Est.

În avem cu noi în seara aceasta, pe păstorul care îmi ține locul când sunt plecat. Presupun că v-a fost prezentat: fratele Neville. Sunt aici și alți păstori de la biserici-surori: fratele Bryant, fratele Collins, Willbur Collins, un predicator metodist care a primit nu demult, Duhul Sfânt. Fratele Neville a fost tot predicator metodist. Se pare că metodiștii ne calcă pe urme.

Știți,

îmi place să asemăn această părtășie cu ultima fântână pe care a săpat-o Iacov. Este loc pentru toată lumea, nu-i așa? Nu trebuie să se dea nimeni la o parte.

Aseară m-am gândit că Cincizecimea nu este o organizație, ci este o experiență, o părtășie. Noi ne adunăm pentru că ne simțim bine împreună.

Pentru

mine nu este ușor să fiu în seara aceasta aici și să vorbesc de la amvonul unui învățător atât de amabil cum este frate Bigby. N-aș putea să-i iau niciodată locul. Mâine seară, după ce plec, vă vor vorbi acești învățători mari, fratele Ned Iverson și fratele Vayle. Tatăl fratelui Ned este un om deosebit, lucrător și el. Așadar, ce pot spune eu, un om atât de neînsemnat, care abia cunosc baza, Abecedarul? Știți ce înseamnă Abecedarul? Să-L crezi întotdeauna pe Hristos. Cam asta-i tot. Probabil că ar trebui să știu și eu cât știu frații din jurul nostru, dar voi știți deja aceste lucruri și nu aveți nevoie să vi se mai spună. Trebuie doar să le trăiți.

Aș

fi vrut să pot sta săptămâna aceasta să-l ascult pe fratele Ned și să am părtășie cu voi și cu păstorul vostru, dar miercuri dimineața trebuie să pornesc spre casă, ca să ajung joi seara pe la ora nouă sau zece. Joi, pe la ora patru sau cinci dimineața, mă voi îndrepta spre „Palatul vitelor” pe Coasta de Vest, apoi voi ajunge în Los Angeles.

De

acolo voi porni pe Coasta de Vest în sus, până în Washington, Oregon și până în Canada. Poate vom ajunge și la Anchorage, în Alaska, pentru a încheia serviciile acolo. Apoi ne vom întoarce și vom merge peste ocean, în Tanganika, Uganda, Kenya, până în Africa de Sud, ceea ce înseamnă că am nevoie de rugăciunile voastre.

Probabil

vă întrebați de ce am aceste cicatrice pe față. Poate că unii dintre voi știu deja că acum vreo patru săptămâni mi-a explodat în față o pușcă Weatherby Magnum, lovindu-mă cu o forță de vreo patru tone. Ar fi putut să-mi zboare capul de pe umeri, dar El a știut că trebuie să ajung astăzi aici, așa că m-a

lăsat să pot veni.

Îmi

place mult să trag la țintă și să pescuiesc, și mă bucur că Domnul mi-a dat voie să fac acest lucru, pentru că îmi place să fiu în mijlocul naturii. Cineva tocmai îmi dăduse o pușcă. Era o pușcă modificată, și cartușele nu stăteau exact unde ar fi trebuit. Astfel, am pus glonțul înăuntru, am ochit și am tras, dar atunci am văzut un foc roșu înalt până la tavanul acesta. Țeava puștii a zburat la vreo patruzeci de metri în fața mea, încercătorul a zburat și el la vreo treizeci de metri în spatele meu, rupând în calea lui tufișurile și vegetația din jur. Nu știu ce s-a întâmplat, știu doar că Dumnezeu m-a lăsat să trăiesc. Este o minune că nu mi-am pierdut niciun ochi, pentru că câteva schije mi-au lovit craniul, în timp ce altele mi-au pătruns în buze și mi-au rupt un dinte din partea de sus. Cincisprezece bucăți s-au înfipt exact sub ochi, așa că a lipsit doar puțin să-mi atingă ochiul.

Când

m-au dus la doctor, acesta mi-a spus: „Tot ce știu este că bunul Dumnezeu a fost acolo și a hotărât că nu este timpul ca slujitorul Lui să plece.” Satana s-a străduit cu siguranță, dar sunt bucuros că El este Cetatea noastră de siguranță; la El putem veni și să fim în siguranță.

Acum

câteva seri am predicat pe tema: *„Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.”* (Proverbe 18.10). Nu sunteți fericiți că sunteți în El în seara aceasta? Este un Loc măreț de siguranță, unde săgețile diavolului nu pot să ne atingă, pentru că suntem protejați de scutul credinței, ancorați în Hristos, în siguranță deplină. Nici măcar moartea nu are putere asupra noastră, pentru că noi am murit deja, iar viețile noastre sunt ascunse cu Hristos în Dumnezeu și pecetluite acolo de Duhul Sfânt. Nu este minunat acest lucru?

Vedeți,

lucrurile pe care le spun eu nu sunt foarte importante, dar din când în când, Duhul Sfânt îmi dă ceva de spus, iar eu prețuiesc nespus de mult lucrul acesta. Îl iubesc. El mi-a dat ceva, un gând, cu o seară înainte de a veni aici, când eram la Tabernacol. Simțeam că este ceva foarte profund, ceva care a pus stăpânire pe mine.

Gândindu-mă

la dovezi, mi-am amintit de Iosua. Evreii, poporul lui Dumnezeu, erau sclavi, și trebuiau să se mulțumească cu ce li se dădea. Dacă primeau pâine mucegăită, trebuiau s-o mănânce; dacă aveau o fiică frumoasă și egiptenii voiau s-o ia și s-o batjocorească, nu puteau face nimic ca să împiedice acest lucru; dacă aveau un fiu, un flăcău voinic, și aceia voiau să-l omoare, nu puteau să-l apere, pentru că erau sclavi. Cum trebuie să se fi simțit oamenii aceia, poporul lui Dumnezeu, obligați să trăiască în asemenea condiții?

Dar

într-o zi, a venit din pustie un proroc, urmat de un Stâlp de Foc, iar el le-a spus oamenilor că undeva este o țară unde curge lapte și miere, și că acolo ar putea să aibă propriile lor case, în care să-și legene copiii și să trăiască în pace. Dumnezeu îi iubea și urma să-i ducă în țara aceea. Niciunul dintre ei nu fusese vreodată acolo, așa că trebuiau să-l creadă pe cuvânt. Și l-au urmat.

La

un moment dat în călătoria lor au ajuns într-un loc numit Cades-Barnea, unde știm că este marele scaun de judecată.

Se presupune că acolo era o mare oază în deșert, cu fântâni mari și izvoare. S-ar putea spune că este o preînchipuire a tronului lui Dumnezeu, iar acele mici saune de judecată sunt bisericile, de unde începe judecata în casa lui Dumnezeu.

Dar

în grupul acela se afla un mare războinic. Numele lui era Iosua, care înseamnă „IeHoVaH Mântuitorul,” și el a mers în fruntea grupului. A mers mai departe, a

traversat Iordanul și a intrat în țara făgăduită, aducând de acolo dovada că țara era acolo și că rodul ei era extraordinar: un singur ciorchine de struguri era cărat de doi oameni. Ei au putut gusta din roade înainte de a ajunge acolo, și au știut că aceea era dovada că țara era bună. Dumnezeu nu îi mințise și nici prorocul. Țara era acolo și ei ajunseseră chiar la graniță. În final, ei au intrat în țară și au împărțit-o între semințiile lor, apoi și-au întemeiat familii și au cultivat grâne. Au trăit în pace, ca o națiune, dar au îmbătrânit și au murit. Dealurile s-au umplut de cimitire, și cu lacrimi în ochi i-au înmormântat pe cei dragi ai lor, i-au pus în morminte pe sfinții plecați dintre ei.

Dar

Într-o zi a venit un alt mare Războinic, Războinicul războinicilor: IahveH arătat în trup de carne, Isus Hristos, Fiul Său. El a venit pe pământ și le-a spus oamenilor că dincolo de lumea aceasta există o Lume în care oamenii nu mai mor niciodată. El le-a spus: „După moarte, există Viață!” și i-a învățat timp de trei ani și jumătate.

Apoi,

Într-o zi a ajuns și El la Cades-Barnea, unde a fost judecat pentru noi toți; la scaunul de judecată al lui Dumnezeu, unde Dumnezeu a pus peste El toată vina noastră, iar El a luat asupra Lui pedeapsa pentru păcatele noastre și toată mânia Sa. El a purtat păcatele noastre în trupul Său și a trecut ceea ce noi numim „Iordanul”, moartea.

Dar

În dimineața învierii, El S-a întors cu dovada, așa cum a făcut odinioară Iosua. El a adus dovada că omul poate trăi după moarte. Ucenicii au crezut că era un duh, dar El le-a zis: „...*Eu sunt; pipăiți-Măși vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu.*”

Apoi i-a întrebat: „*Aveți aici ceva de mâncare?*”

I-au dat o bucată de pește fript și un fagure de miere.

El le-a luat și a mâncat înaintea lor.”

După aceea le-a zis: „Vă voi trimite garanția acelei Lumi; dar rămâneți în cetate până veți primi Arvuna.” (Luca 24.37-49 – parafrizare).

Astfel, ei s-au dus acolo, au așteptat, și au primit Arvuna care le-a fost trimisă din Lumea aceea.

Astăzi putem să ne bucurăm și noi de lucrul acesta, deoarece am murit și am fost îngropați odată cu El, prin botez. Dar am și înviat odată cu El, duhovnicește, și acum stăm în locurile cerești în Hristos Isus, înviați prin El.

Acum, noi suntem în trupul lui Hristos, așa cum scrie în 1Corinteni 12.13: *„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup.”* Prin ce? Aceasta este garanția moștenirii noastre. Am primit deja avansul, și știm că am trecut de la moarte la Viață. Privim în urmă și vedem ce am fost cândva și ce suntem acum. Noi ne-am ridicat deasupra păcatului care stăpânește această lume, și acum suntem cu El, cu Împăratul nostru, în locurile cerești, în Hristos. Aceasta, da, dovadă!

Chiar și moartea... Când marele luptător Pavel a înfruntat-o, i-a spus:

„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.55,57). Dar ar fi mai bine să mă opresc aici, și să-mi încep predica.

Nu demult am fost la o convenție, iar acolo am auzit mărturia unei femei de culoare. Poate sună nepoliticos, iertați-mi grosolănia, dar cred că se potrivește acum. Femeia s-a ridicat să aducă o mărturie. Dacă sunt oameni de culoare pe-aici, să știți că nu vreau să folosesc această expresie ca pe o insultă. Ea a spus: „Vreau să-l mulțumesc Domnului pentru că sunt aici. Știu că nu sunt ceea ce ar trebui să fiu, dar un lucru știu sigur: că nu mai sunt ce am fost.” Așa este. Și noi putem spune același lucru, având această Dovadă. Nu mai suntem ce am fost. Toate aceste lucruri sunt în urma noastră, sub noi. Noi ne-am ridicat în Hristos, și stăm în locurile cerești în Hristos Isus având dovada Vieții veșnice, pentru că am primit Duhul Sfânt, așa cum a promis El.

De aceea sunt în seara aceasta aici: ca să împărtășesc acest lucru cu voi.

Așa cum am spus, va predica fratele Iverson. Cred că se vor ține și mâine adunări aici, de aceea vă sfătuiesc să veniți să-l ascultați pe acest mare slujitor al lui Hristos. Fratele Iverson se străduiește, și cred că Domnul are un plan cu el. Acum, el încearcă să-și croiască un drum; este la fel ca femeia care voia să se atingă de haina Lui, și despre care am vorbit zilele trecute. De fiecare dată când încerca să-L atingă, îi stătea cineva în cale. Dar a insistat; a stat acolo până când a reușit să se atingă de haina Lui. Așa se face. Nu te lăsa până nu Îl atingi! Și singura cale spre reușită este să stăruie!

Eu

am venit aici să mă rog pentru bolnavi, în timp ce fratele Iverson a venit ca să le vorbească sfinților, și așa mai departe. Înainte de a citi textul, vreau să vă mai spun un singur lucru. Nu vă voi reține mult, pentru că la adunările anterioare i-am ținut pe oameni până aproape de miezul nopții, în fiecare seară; iar când am trecut pe acasă, am ținut și acolo o predică scurtă de șase ore. Dar în seara aceasta nu mă simt așa de bine.

Așadar,

haideți să avem puțină părtășie împreună, timp de aproximativ treizeci de minute, în jurul Cuvântului.

Cred

că unul din cele mai mărețe lucruri la care s-ar putea gândi un creștin ar fi să știe că se află în prezența lui Isus Hristos. Noi vorbim despre El, Îl slăvim, ne gândim la El, citim despre El, iar acum avem dovada clară că Cel care a scris Cuvântul este aici cu noi. Îl vedem mișcându-Se, vedem cum prezența Lui Se mișcă prin audiență, cu oamenii, în oameni, deasupra oamenilor, prin oameni. Dumnezeu cu noi, în noi, prin noi, deasupra noastră. Cred că este o mângâiere minunată. Vouă nu vi se pare?

Acum

ascultați-mă câteva minute cât voi citi din Scriptură. Dacă vreți să urmăriți, deschideți la **Matei 14.22-27**. Poate Domnul va îngădui să construim un subiect din aceste versete.

„Îndată după aceea, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui de partea cealaltă până va da drumul noroadelor.

După ce a dat drumul noroadelor, S-a suit pe munte să Se roage singur la o parte. Se înnoptase, și El era singur

acolo.

**În timpul acesta, corabia era
învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotriva.**

**Când se îngâna ziua cu noaptea, Isus a
venit la ei, umblând pe mare.**

**Când L-au văzut ucenicii umblând pe
mare, s-au înpăimântat și au zis: „Este o nălucă!” Și, de frică, au țipat.**

Isus le-a zis îndată: „Îndrăzniți, Eu sunt, nu vă temeți!”

Pe
baza acestui ultim verset, aș vrea să vorbesc astăzi despre subiectul: **„Eu
sunt, nu vă temeți!”**

Să
ne plecăm capetele pentru o clipă. În timp ce stăm cu capetele și cu inimile
plecate, ridicați mâna dacă aveți vreo cauză de adus în fața lui Hristos, și
Domnul va ști ce se află în spatele mâinii voastre ridicate. Mulțumesc.

Dumnezeule
îndurător, care L-ai înviat pe Isus Hristos din morți și L-ai ținut în mijlocul
nostru timp de două mii de ani; într-o zi, când va veni pentru a doua oară, ca
să-Și ia Biserica, Tu ne vei arăta acel trup de slavă. Suntem atât de fericiți
pentru că în seara aceasta simțim o puternică adiere de nădejde în sufletele
noastre. Suntem fericiți, Doamne, pentru că nu suntem singuri în această
părtășie, ci sunt mii de oameni, din întreaga lume, cu care împărtășim acest
privilegiu, deoarece credem că nu suntem din lumea aceasta, ci suntem străini

și călători, suntem doar în trecere pe aici. Nouă nu ne pasă de lucrurile din lume, ci avem un singur scop: să-L arătăm tuturor pe Cel care a murit pentru noi.

Copiii

bolnavi din lumea aceasta, au privilegiul de a veni la această Fântână, prin care este plătit prețul pentru bolile lor. Isus din Nazaret a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre, și în rănile Lui suntem vindecați.

Îți

suntem recunoscători pentru aceasta, știind că în seara aceasta putem să ne eliberăm de toate grijile și problemele noastre, de boli și suferințe și de frica morții, fiindcă moartea va pleca de la noi în clipa când Îl vom mărturisi și vom crede în El.

Noi

știm aceasta chiar din cuvintele Lui scrise în Ioan 5.24: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.”*

Doamne, Îți mulțumim pentru aceasta. Acestea sunt cuvintele Dumnezeului celui viu și noi le prețuim în inimile noastre, fiindcă știm că *„cerul și pământul vor trece dar Cuvântul Tău nu va trece niciodată.”* (Matei 24.35). În mijlocul tuturor problemelor, a încercărilor, a bombelor atomice, El trăiește mai departe, pentru că este Cuvântul lui Dumnezeu.

Tată, în seara aceasta s-au ridicat aceste mâini. Aproape toată audiența, afară și înăuntru, la balcon și peste tot, a ridicat mâinile. Ei sunt în nevoi, Tată, au nevoie de Tine; toți avem nevoie de Tine. Nu vei veni, Doamne? Treci în seara aceasta pe la fiecare dintre noi și dă-ne ceea ce cer inimile noastre. Noi Te iubim și dorim să Te vedem,

fiindcă știm că ești vrednic de iubire și plin de har și de îndurare. Ai milă de noi, cei săraci și nevoiași, pentru că Te iubim și chemăm Numele Tău peste noi. Noi suntem creștini și Îți mulțumim, Tată. Te așteptăm să treci pe la noi, fiindcă știm că ai fost în cântări, în rugăciune și în celelalte lucruri. Rămâi cu noi pe tot parcursul serii, iar mâine fii alături de scumpul meu frate Ned. Te rog să îngădui ca ungerea Ta să fie peste el în adunarea de mâine și în toate celelalte. Binecuvântează-l și pe dragul nostru frate Bigby, împreună cu biserica lui, cu aceste oițe pe care le păstorește. Fii alături de acest slujitor minunat, călăuzește-l și învață-l cum să hrănească oile și mielușii lui Dumnezeu, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Probabil era pe la apusul soarelui. Fusesse o zi grea, fiindcă asupra lor fusesse foarte multă presiune, iar zilele cu presiune sunt foarte grele. Oriunde mergea Isus, era plin de oameni care se înghesuiau să ajungă la El, dar ziua aceea fusesse una deosebită. În timp ce soarele cobora spre asfințit, pot vedea spatele musculos și ars de soare, al pescarului care conducea barca spre larg. Este un bărbat puternic și cunoaște lacul bine, fiindcă pescuiește pe el de când era copil. Tatăl lui fusesse tot pescar, așa că își cunoștea bine meseria. Știa cum și unde să pescuiască și cunoștea bine apa lacului. După ce a întors barca spre larg, Simon s-a îndreptat spre partea centrală a bărcii, s-a așezat lângă fratele său Andrei și a apucat o vâslă.

Corăbiile de atunci nu erau ca astăzi, așa că se mișcau prin puterea omului, iar unele aveau și pânze. Astfel, când vântul era prielnic, foloseau pânzele, iar când nu bătea vântul, vâsleau. Vasele de pescuit aveau șase sau opt rânduri de vâslași, iar vâslele erau atât de mari, încât era nevoie de doi oameni: unul deoparte și celălalt de partea cealaltă, pentru că atunci când veneau valuri mari, în timpul furtunilor, trebuiau să vâslească cu putere pentru a menține barca pe direcție, pentru că altfel se scufundau.

Intrau de-a dreptul în valuri. Cei care locuiau în apropierea acestor lacuri mari știți bine cum să direcționați pupa corăbiei ca să nu se miște în sus și-n jos, pentru că altfel ar putea coborî și s-ar umple cu apă. Este nevoie de o

direcționare corectă, iar pentru aceasta trebuie bărbați cu brațe puternice și experimentați, care să conducă barca.

Majoritatea celor care trăiau în Galileea erau pescari.

În zona aceea pescuitul era înfloritor, așa că oamenii petreceau mult timp pe lac. Ziua aceea fusese minunată și se întâmplaseră lucruri mărețe. Întotdeauna când întâlnești un slujitor al lui Hristos, când îi strângeți mâna, vedeți că este ceva deosebit cu el. Dacă acel om s-a atins de Isus, devine cu totul special, astfel încât nu mai poți să-l uiți.

Este ceva care te atrage la acel om, încât ai vrea să nu mai plece de lângă tine.

Întotdeauna m-am întrebat cum pot să se supere creștinii unii pe alții din pricina unor mici neînțelegeri, când știu că este vorba de un frate sau de o soră care îl iubește pe Domnul. Cu ani în urmă, cântam în Tabernacol un cântec pe care cred că îl știți și voi, pentru că l-am auzit când am sosit. Este un cântec de modă veche.

Binecuvântată fie legătura care unește

Inimile noastre în dragostea creștină.

Părtășia gândurilor îngemănate

Este asemenea celei de sus.

Când ne despărțim,

Durerea ne cuprinde

Dar în inimile noastre vom trăi totuși împreună,

Sperând că ne vom întâlni din nou.

Ce bine ar fi dacă biserica ar mai putea simți așa! N-ar fi un lucru minunat, dacă fiecare creștin ar putea simți tristețea celui de lângă el, povara lui? Isus așa vrea să fim. El S-a rugat ca noi să fim una, și cred că nu a cerut ceva de Dumnezeu să nu-l dea. Așa cum l-a spus și Marta: „*Dar și acum, știi că orice vei cere de la Dumnezeu, Îți va da Dumnezeu.*” (Ioan 11.22). Cred că toți creștinii, simt chiar acum aceasta unul pentru celălalt. Așa este. Desigur, noi știm că pe marele câmp al recoltei mai sunt și buruieni și neghină, așa cum arată și pilda năvodului tras la mal. Sunt tot felul de lucruri, dar cred că Dumnezeu Își cunoaște copilașii Lui scumpi risipiți prin toată lumea aceasta întunecată.

În timp ce corabia se îndepărta, pe țărm erau oameni care făceau cu mâna și strigau: „La revedere! Să mai veniți pe la noi! Ne-am bucurat tare mult să vă cunoaștem și știm că suntem cu toții cetățeni ai Împărăției lui Dumnezeu, membri ai Familiei Lui. Veți mai veni să ne vedeți, nu-i așa?” Corabia era deja în larg.

Probabil au vâslit de câteva ori, apoi s-au ridicat să le facă oamenilor cu mâna, după care au continuat să vâslească. Bărcuța lor plutea liniștită pe mare, având la vâsle acei pescari grozavi. Trebuie să fi fost o priveliște emoționantă, să vezi cum țărmul plin cu oameni se îndepărtează și cum barca se face tot mai mică, până dispare din raza vizuală a celuiilalt, în timp ce soarele se pregătește să apună.

Vâslitul este o treabă grea. Îmi imaginez că eu stau undeva mai în spate și relatez ce se petrece în jurul meu.

Îi văd cum se opresc și se odihnesc puțin. Au vâslit într-una, așa că și-au șters transpirația de pe frunte, iar după ce și-au tras puțin răsufierea, pentru că aveau o distanță destul de mare de parcurs, tânărul Ioan le-a zis: „Fraților...” începând astfel o adunare de mărturii, „...haideți să ne aducem fiecare mărturiile cât stăm și așteptăm. El ne va ajunge din urmă peste puțină vreme, așa că haideți să ținem o adunare de mărturii, până atunci.”

Mi-ar plăcea să facem și noi lucrul acesta în această seară, să vorbim despre El, pentru că sigur ni se va alătura și El la un moment dat. Haideți să ascultăm mărturiile aduse de ei.

Îmi pot închipui cum Ioan a început să spună:

„Vreau să vorbesc eu primul. Să știți că de acum nu mai putem fi sceptici; după ceea ce am văzut astăzi, acest lucru este imposibil. Oricât ar spune fariseii și învățații că aceste lucruri sunt rele, noi știm că sunt bune. Noi nu urmăm un proroc fals, ci Îl urmăm pe Hristosul lui Dumnezeu.”

Poate a mai spus: „Cu ani în urmă, când eram doar un băiețel, am crescut pe lângă cetatea Ierihon. Îmi amintesc cum mă jucam primăvara pe dealuri. Mama era o iudeică frumoasă, iar când tata era plecat la muncile câmpului, la amiază ea mă legăna până adormeam. Stăteam pe verandă, iar

în timp ce mă legăna îmi povestea întâmplări din Biblie. Îmi arăta spre vadul de la sud de Ierihon și îmi zicea: „Să nu uiți, Ioan, că pe acolo a trecut Iordanul marele luptător Iosua, în luna aprilie. Marele Iahveh a ținut apele pentru ca noi să putem trece și să intrăm în țara făgăduită. Mai târziu, pe drumul care duce într-acolo au trecut, braț la braț, marii proroci Ilie și Elisei și au trecut Iordanul.”

„Ioan, să nu uiți că Dumnezeu Și-a vizitat poporul în pustie! I-a ținut acolo timp de patruzeci de ani, dar nu era o zi în care să ne se întâmple o minune. Astăzi ni se spune că zilele minunilor au

trecut, dar marele Iahveh a făcut să plouă cu pâine din cer și a hrănit cu ea două milioane de oameni. Ei au văzut timp de patruzeci de ani minunea aceea.”

Atunci Ioan a zis: „Fraților, eu L-am urmărit tot timpul de când am început să-L urmez, dar astăzi am văzut ceva deosebit. Eu obișnuiam s-o întreb pe mama: „Mamă, unde ține Dumnezeu toate acele cuptoare din cer în care Îngerii Lui au făcut pâinea pe care le-a trimis-o copiilor Săi de pe pământ?” „Nu, Ioan”, îmi răspundea ea, „Dumnezeu poate să creeze pur și simplu pâinea aceea.” Eu am crezut întotdeauna ceea ce-mi povestea ea, dar astăzi, când L-am văzut luând acele cinci pâini și hrănind cu ele cinci mii de oameni, am înțeles pentru prima dată.”

Îmi pot imagina cum s-a întors apoi spre Matei și i-a zis: „Matei, ai văzut expresia feței Lui? Băiețelul, acela nu părea surprins deloc.”

„Da, am văzut,” a răspuns Matei. „Băiatul fugise de la școală, chiulise de la ore. M-am uitat în jur, dar nimeni nu avea nimic de mâncare, afară de băiețelul acela care avea mâncarea pentru prânzul lui. I-am cerut-o, iar el mi-a zis: „Am adus-o ca s-o mănânc mai târziu, dar dacă este pentru Omul acela pe care L-am auzit vorbind, I-o dau.”

Mi-ar fi plăcut să-L aud vorbind în ziua aceea, vouă nu? Numai ca să văd cât era de deosebit! Observați! Când mâncarea era în mâinile băiatului, nu erau decât cinci pâini și doi pești. Aceasta arată că lucrurile mărunte pe care le avem, acea credință mică, va face lucruri mărețe dacă i-o încredințăm Lui.

Ioan a continuat foarte emoționat: „Arăta ca Iahveh, în timp ce stătea acolo și frângea acele turte. M-am cățarat în partea cealaltă a stâncii, ca să văd de unde veneau acele pâini, dar am văzut cum o ținea în mână, a frânt-o și a dat-o mai departe. (Noi, cei din Sud, știm cum

arată acele turte, nu-i așa?). M-am uitat și am văzut că după ce rupea o bucată din acea pâine, fără să înțeleg cum, creștea imediat la loc. Acele mâini aveau desigur, aceeași ungere ca mâinile care au făcut pâinea din cer și au trimis-o jos. Aceasta este mărturia pe care o aduc în fața voastră în seara aceasta, fraților. Pentru mine este clar. El este mai mult decât un om; este Acela despre care ne-au vorbit prorocii.”

Atunci a intervenit Simon. Ca întotdeauna, dorea să aducă și el o mărturie. Nu-l învinuiesc, pentru că atunci când ai de adus o mărturie, simți un fel de presiune de care trebuie să te eliberezi . Astfel, Simon a spus: „Fraților, acum este rândul meu. Andrei, fratele meu pe care-l vedeți la stânga mea, s-a dus și l-a ascultat pe Ioan Botezătorul predicând. Așa cum știți, noi am auzit multe lucruri atunci, dar nu le-am dat prea multă atenție. Dar într-o noapte, el nu a venit acasă și eu m-am tot întrebat unde o fi rămas. În dimineața următoare, a venit la mine foarte entuziasmat și mi-a zis: „Vino să vezi pe Cine am găsit: pe Mesia.”

Andrei stătuse destul de mult timp cu El ca să se convingă. Vedeți, aici greșim mulți dintre noi, pentru că nu stăm suficient de mult timp ca să ne convingem, suntem prea dezinteresați. Dar ar trebui să vă intereseze, fiindcă pentru noi este alegerea între Viață și moarte, între sănătate și boală. Ar trebui să stăm jos și să-L urmărim până când ne convingem, pentru că după ce ne-am convins, nu ne mai poate sta nimic în cale. Credința trebuie să aibă un punct de plecare, ceva cu care să lucreze.

Revenind la Simon, el a continuat: „Îmi amintesc ziua când a venit Andrei și mi-a vorbit despre El. I-am spus imediat: „Voi merge cu tine ca să-L întâlnesc. Zici că adunarea din dimineața aceasta, va fi pe țarm? Voi merge cu tine!” Acolo am văzut o mulțime de pescari săraci; femeile își răsturnaseră copăile (Vas de lemn, de formă alungită, folosit la plămăditul pâinii, spălatul rufelor etc.; albie; covată) și plecaseră să-L asculte. Omul acesta atrăsese o mulțime de oameni lângă El, așa că m-am gândit să merg și eu. M-am așezat mai în spate, pe un buștean, dar tot timpul cât a vorbit, am avut impresia că se uită fix la

mine. Am devenit din ce în ce mai interesat și am început să mă duc tot mai aproape de locul unde era El, fiindcă mi-am zis: „Vorbirea Lui este biblică; pare să știe despre ce vorbește.” Apoi, deodată m-a privit drept în față și mi-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona!” Atunci m-am convins, iar Andrei, aici de față, poate să vă confirme că acesta este adevărul.

Tatăl meu a fost fariseu, un om religios foarte sever.

Noi am pescuit încă din copilărie cu el pe mare, dar a îmbătrânit, părul i-a încărunțit, fața i s-a umplut de riduri adânci, și am știut că ne va părăsi în curând.

Într-o zi, după ce am prins o mulțime de pești, așa că ne puteam plăti toate datoriile, ne-am așezat să ne odihnim puțin. În dimineața aceea ne rugasem ca Domnul să ne ajute, pentru că aveam mare nevoie de acei pești, iar El ne-a ascultat și ni i-a dat. Atunci Tata s-a așezat și mi-a zis: „Vino încoace, Simon, fiule!”, apoi m-a cuprins cu brațele și mi-a zis: „Simone, eu îmbătrânesc. Toată viața am crezut că voi trăi să-L văd pe Mesia, dar iată că sunt bătrân și probabil că n-o să apuc să văd venirea Lui. Dar poate va veni în timpul vieții tale, Simone. Știu că înainte de venirea Lui se vor întâmpla tot felul de lucruri: vor veni proroci falși și se vor ridica multe filozofii și învățători, pentru că Satan va încerca să tulbure și să înșele Israelul, dar există o cale prin care putem fi siguri, iar aceea este să stăm în Cuvânt.

Fiule, Moise, cel care ne-a dat Legea, ne-a spus în

Deuteronom că în zilele din urmă va veni Mesia, sau ca să citim exact din Scriptură: „*Domnul,*

Dumnezeul tău, îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!” (Deuteronom

18.15). Știm că Dumnezeu ne-a spus să ascultăm de proroci, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu vine la proroci. Ei sunt cei care au Cuvântul și interpretarea Lui. Astfel, Domnul nostru ne-a spus că dacă se ridică printre noi un om plin de duh, un proroc, dar ceea ce profețește el nu se împlinește, să nu-l urmăm. În ce-L privește pe Mesia, El va fi un Proroc.”

Așa cum știți, fraților, tatăl meu a murit demult, dar când El m-a privit și mi-a spus cine sunt, și nu doar atât, ci și cum l-a chemat pe credinciosul meu tată, am știut că este Cel așteptat.”

O mărturie foarte bună, extraordinară! Dar înainte ca Simon să își termine mărturia, Filip i-a pus mâna pe umăr, încercând să-l oprească puțin. Știți cum este când toată lumea vrea să spună ceva înaintea celorlalți. Când auzi pe cineva vorbind, vrei să adaugi și tu ceva, fiindcă așa este natura noastră. Deci, venise rândul lui Filip să aducă și el o mărturie.

„O, cât de bine îmi amintesc întâmplarea aceasta,” a spus el, „fiindcă eram și eu acolo. Am fost atât de emoționat când... Natanael, nu te superi dacă le povestesc și lor, așa-i?”

„Nu, este în ordine.”

„Vedeți, eu știam că Natanael era un creștin tradiționalist. Ține toată Legea și era un om bun. Fusese un bătrân al bisericii și făcuse multe lucruri... chiar era un om bun. Studia Scripturile zi și noapte și știam că este un învățat pentru că eram prieteni buni. Astfel, am ocolit dealul cât am putut de repede, ca să-l gădesc. Știți, durează cam o zi ca să ocolești dealul, și să ajungi acasă la Natanael, din locul unde predica El. Am bătut la ușă și mi-a deschis soția lui, care mi-a spus: „Tocmai a ieșit, s-a dus în crâng.” L-am găsit stând în genunchi și rugându-se lui Dumnezeu să ne trimită Eliberatorul, așa cum îl trimisese odinioară pe Moise. Când a terminat, m-am apropiat de el și i-am zis: „Vino și vezi pe Cine am găsit! Rugăciunile tale au fost ascultate și ceea ce ai cerut este deja aici. L-am găsit și este minunat. Ar trebui să vii cu mine și să vezi cu ochii tăi.”

Despre ce vorbești?” m-a întrebat Natanael.

„Noi L-am găsit pe Mesia, pe Cel despre care ne-a scris Moise în Lege și prorocii. Este Isus din Nazaret, Fiul lui Iosif.”

Dar Natanael era un tradiționalist devotat, așa că mi-a zis: „Stai puțin, Filipe! Știu că ești un învățat în ale Scripturii, dar se pare că te-ai rătăcit pe undeva! Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Voi știți că eu nu vorbesc niciodată degeaba, pentru că nu trebuie să te cerți cu nimeni; așa că i-am spus doar: „Vino și vezi!” În timp ce veneam înapoi, el m-a întrebat: „Cum de ești atât de convins?” L-am luat cu mâna pe după umeri și i-am zis: „Frate Natanael, îți amintești de câte ori am stat în barcă și am discutat împreună manuscrisele, cum am stat până târziu împreună și am studiat Scripturile? Iată ce m-a convins că este El... Petru, te superi dacă îi povestesc?”

„Sigur că nu, spune mai departe.”

„Îl mai știi pe pescarul acela fără școală, care intra tot timpul în buclucuri, acela de la care am cumpărat odată niște pește?”

„A, da, vorbești de Simon, fiul lui Iona?”

„Da, despre el. Ți-aduci aminte că odată ai cumpărat niște pește de la el, iar când i-ai cerut chitanță nu a știut să-și scrie nici numele.”

„Da, îmi amintesc. Are un frate pe care-l cheamă Andrei, așa-i?”

„Da. Și Andrei crede că Prorocul acesta este

Mesia, așa că s-a dus, l-a luat pe Simon și l-a dus la Isus. Când l-a văzut, Isus s-a uitat la el și i-a zis: „Numele tău este Simon și ești fiul lui Iona.” l-a spus aceasta fără să-l cunoască.

Acum, dă-mi voie să-ți spun ceva, Natanael.

Nu scrie în Lege că dacă un proroc procește și prorocia se împlinește, acel proroc este adevărat? Au trecut patru sute de ani de la ultimul proroc, dar acum iată-L pe Acesta aici, în fața noastră. Să știi că nu m-ar surprinde dacă ți-ar spune și ție cine ești, când ajungi în fața Lui.”

„Nu pot judeca așa. Voi merge și voi asculta eu însumi, și apoi voi trage concluziile. Eu știu ce spune Biblia despre ei deci, dacă El este conform Scripturii, trebuie să văd împlinirea, și abia apoi voi crede.”

Până aici este bine. Vedeți, nu erau toți din Missouri. Știți vorba aceea: „Mie trebuie să-mi arăți, pentru că sunt din Missouri.” Deci Filip i-a zis: „Vino cu mine.”

„Când am ajuns acolo, se formase un rând de rugăciune. Oamenii se așezaseră în rând, iar Isus se ruga pentru bolnavi. Când m-am apropiat împreună cu Natanael, am observat un grup de învățători și preoți renumiți. I-am auzit discutând între ei și zicând: „Trebuie să răspundem la întrebările oamenilor, altfel vor merge toți după El, și ce vom face atunci? Ați văzut ce a făcut puțin mai devreme. Oare de unde știa acele lucruri? Trebuie să ne întrunim în consiliu și să stabilim ce să le răspundem oamenilor duminică viitoare, când ne vor întreba despre aceste lucruri. Nu ne putem încrede în El. Am putea să le spunem că este Beelzebul, domnul dracilor, că este un ghicitor. Cred că aceasta este cea mai bună soluție.”

Vedeți, în loc să stea și să cerceteze

Scripturile, ei au venit cu propriile păreri, cu ceea ce credeau ei. Dar Isus

le-a cunoscut gândurile, S-a întors spre ei și le-a spus așa cum scrie în Scriptură. Vă amintiți? Acolo scrie că ei gândeau acele lucruri în inimile lor, dar Isus le știa. El le-a spus că-i iartă pentru acele gânduri, dar într-o zi va veni Duhul Sfânt și atunci nu vor mai fi iertați.

„Fraților, noi nu prea înțelegem ce a vrut să spună El, ce este cu acest Duh Sfânt care va veni, dar spune că atunci când va veni El, va face aceleași lucrări, și că orice cuvânt rostit împotriva Lui nu va putea fi iertat. Înseamnă că El urmează să facă ceva mareț.”

„Da. Și cum stătea fratele Natanael acolo, Isus S-a întors spre el și i-a zis: *„Iată un israelit în care nu este vicleşug.”* Îți amintești, Natanael, cum te-ai simțit atunci? Te-ai întors și ai văzut că în acel grup de învățători era și rabinul tău. El s-a uitat la tine și și-a dres vocea, pentru că tu erai un membru important în biserica lui. De fapt, trebuia să alegi între ceea ce a spus acel rabin și ceea ce a spus Dumnezeu. Astfel, te-ai întors spre Isus și l-ai zis: „Rabi, Învățătorule, de unde mă cunoști? Eu nu Te-am mai văzut niciodată până acum și nici Tu pe mine. De unde știi că sunt un credincios adevărat?”

„Îți mai amintești ce ți-a răspuns? Pot să spun eu?”

„Da, spune.”

El ți-a zis: *„Te-am văzut înainte să te cheme Filip, când erai sub smochin.”* (Ioan 1.48).

Atunci Natanael a spus: „Nu vreau să-ți întrerup mărturia, dar atunci totul a fost clar pentru mine. Dă-mi voie să le spun fraților ce am răspuns atunci. Nu mi-a păsat că toate celebritățile erau

În jurul meu, am alergat spre El și i-am spus: „Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel.” (Ioan 1.49). Am știut aceasta, pentru că așa spune scriptura. „Tu ești Împăratul lui Israel.”

Andrei a așteptat cu răbdare să-și aducă și el mărturia. Atunci și-au dat seama că tocmai răsărea luna. Știți că atunci când începe o adunare adevărată de mărturii, nici nu simți cum trece timpul. Nu te mai poți opri. Ei erau interesați de mărturia fiecăruia care se ridica și vorbea.

Așadar, Andrei a spus: „Dacă tot vorbim de slujba Lui, haideți să ne gândim dacă este conform Cuvântului lui Dumnezeu, sau nu. Acum fiți atenți! Vă amintiți că într-o zi ne-a spus că ne va duce la Ierihon, nu-i așa? Știm cu toții aceasta.”

Andrei s-a ridicat în picioare și barca s-a clătinat puțin, așa că toți au stat o clipă în liniște.

Andrei a continuat: „Deci, știți că urma să mergem la Ierihon, dar a doua zi dimineața, când nici nu ne îmbrăcasem bine, El ne-a spus că trebuie să trecem prin Samaria. Ni s-a părut ciudat faptul că trebuia să facem un ocol prin Samaria, când puteam merge direct în Ierihon. Dar am mers cu El. Am pornit la drum fără să luăm micul dejun, iar pe drum ni s-a făcut foame. Pe la ora unsprezece am ajuns în cetatea Sihar, și ne-am așezat lângă fântână. Apoi, El ne-a trimis pe toți în cetate. Vă amintiți că oamenii ne ziceau: „Sunteți din grupul acela de fanatici? Sunteți de-ai lor? (Poate n-ar fi trebuit să spun aceasta). Sunteți și voi din grupul acela din Galileea?” Și din cauza aceasta nu voiau să ne dea nimic de mâncare, așa că ne-am întors la fântână. Ce rău a fost!

Atunci am observat un lucru ciudat. La

fântână a venit o femeie tânără și frumoasă, ca să ia apă într-un vas pe care-l purta pe cap. Am văzut cum a lăsat vasul jos, l-a prins cu funiile și l-a coborât în fântână. Domnul nostru stătea cu capul plecat. l-am văzut privirea când și-a ridicat capul și ne-am dat seama că femeia aceea era una rău-famată, o ușuratică. Fecioarele ies devreme să ia apă, dar aceasta era una cu renume rău, așa că ne-am zis: „Stați să vedem cum o alungă de la fântână!” Vă amintiți cât eram de firești, fraților? Ne-am închipuit că o va alunga, așa că ne-am ascuns în tufiș ca să vedem ce se va întâmpla. Vă amintiți?”

„Da, ne amintim,” au răspuns ceilalți.”

„Priveam să-L vedem cum o va izgoni pe femeia aceea ușuratică din prezența Lui. Ea și-a coborât vasul să ajungă la apă, iar El i-a zis: „Dă-Mi să beau!” Vă amintiți cum ne-am uitat unul la altul? Ce ciudat ca Domnul să ceară o favoare de la o asemenea femeie! Dar voi știți că Domnul lucrează în tot felul de căi necunoscute nouă. El ne iubește chiar și pe cei mai răi dintre noi. Dacă n-ar fi așa, eu n-aș fi în seara aceasta aici, și sunt sigur că toți gândiți la fel.”

„Domnule, Tu ești iudeu, iar eu sunt samariteană și nu avem nici o legătură unul cu altul. Cum poți să ceri apă de la mine?” Dar El i-a răspuns:

„Femeie, dacă ai ști cine este Cel cu care vorbești, tu ai cere apă de la Mine.”

Noi stăteam și ne întrebam: „Oare ce vrea să facă și la ce i-ar fi de folos o asemenea femeie?” Dar El i-a zis:

„Dacă ai ști cu Cine vorbești, tu Mi-ai cere apă, iar Eu ți-aș da o Apă pe care tu nu o poți scoate din fântâna aceasta.”

O, ce minunat! Nu sunteți bucuroși pentru că ați primit și voi aceeași ofertă?

„Noi stăteam ascunși în tufiș și ne miram de ceea ce auzeam. Îți amintești, Matei, că ți-ai notat discuția lor?”

„Da, am notițele pe care le-am luat atunci.”
Tocmai am citit în seara aceasta din ele.

„Deci ai notat tot?”

„Da.”

„Noi eram ascunși în tufiș.”

„Aha.”

„Ei au început să vorbească despre locul în care ar trebui să meargă oamenii să se închine.”

Să știți că oamenii continuă să vorbească și acum despre aceasta. Astfel, unul zice:

„Oamenii trebuie să se închine în biserica baptistă.”

Altul: „Ba în cea metodistă!”

Altul: „Ba în cea catolică!”

Și altul: „Ba în biserica pentecostală.”

Dar știți ce a spus El? *„Închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.”* (Ioan 4.23).

„Noi stăteam și ne întrebam ce voia să facă, dar acum știm că de fapt voia să îi prindă duhul. Ne-am dat seama de ce trebuia să mergă acolo.

Vă amintiți că atunci când I-a înviat pe Lazăr, a spus că Tatăl L-a trimis. Și vă amintiți ce i-a spus acelui om, atunci când a trecut prin mulțime la scaldătoarea Betesda, când toți voiam să ne atingem de hainele Lui. S-a întors și a zis: *„Adevărat, adevărat vă spun, că Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând.”* (Ioan 5.19). Acum înțelegem, dar atunci...”

„Am văzut-o deci pe femeia aceea stând lângă fântână, ținând vasul ca să se umple cu apă. El i-a zis:

„Du-te și cheamă-l pe bărbatul tău.”

Bartolomeu, îți amintești ce I-a răspuns ea? Cum de a știut El că ea avea bărbat?

Femeia L-a privit surprinsă. Părul frumos i s-a desprins căzând în jurul feței, ochii mari i-au strălucit, și a răspuns: „Domnule, nu am bărbat.” Când am auzit aceasta, ne-am gândit: „O, nu se poate!

Ceva nu este în ordine.” Dar, spre marea noastră surprindere, El a zis: „Ai spus adevărul.” Am rămas foarte surprinși, așa-i, fraților? Și El a continuat: „Ai avut cinci bărbați, iar cel cu care trăiești acum nu este bărbatul tău.”

Toți ne întrebam cum va reacționa femeia, dar ea L-a privit ținută și a zis: „Doamne, văd că ești proroc.”...

.....

... Atunci Natanael a zis: „Da, m-am gândit cât de diferit a reacționat, față de rabinul nostru. Părea că știe mai mult despre Dumnezeu decât știa rabinul, pentru că el L-a numit de la diavolul. Se părea că femeia citise Scripturile, așa că ne întrebam cu toții ce va spune.

Când a zis: „Doamne, văd că ești proroc,” ne-am uitat unul la altul. O femeie decăzută ca ea, studiasse Manuscrisele deși nici nu era iudeică. Stăteam atenți să vedem ce urma să mai zică. Femeia a continuat: „Noi știm că trebuie să vină Mesia, căruia I se zice Hristosul. Când va veni El, va fi un proroc, pentru că așa a spus Moise. Când va veni El, ne va spune toate lucrurile. Dar Tu cine ești, fiindcă văd că ești proroc?”

Și El i-a răspuns: „Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.”

„Vă amintiți ce a făcut femeia? A lăsat vasul jos și a alergat în cetate strigând: „Veniți de vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut!”

Acum vă întreb pe voi, cei care credeți și ați citit Scripturile, nu spune Biblia că acesta este semnul lui Mesia? Dați-mi

voie să opresc puțin adunarea de mărturisiri și să revin aici, în Columbia. El nu a făcut niciodată acel lucru în fața neamurilor, ci doar în fața iudeilor și a samaritenilor. Așa este. Conform Bibliei nu există decât trei seminții de oameni: descendenții lui Sem, ai lui Ham și ai lui Iafet. De acolo ne tragem toți: samaritenii, evreii și neamurile.

Așadar, evreii Îl căutat pe Mesia, iar El le-a arătat lui Natanael, Petru și celorlalți, cum trebuia să fie Mesia, pentru a le dovedi că El era prorocul despre Care vorbise Moise, așa că le-a arătat și lor Cine era El.

Dar noi, neamurile, ne închinăm la idoli în vremea aceea și nu căutam nici un Mesia. Aș vrea să vă pun în seara aceasta o întrebare referitoare la neamuri, după care ne vom întoarce la povestirea noastră.

Atunci, vremea iudeilor se apropia de sfârșit. Dacă noi Îl căutăm pe Mesia și credem că El este aici sub forma Duhului Sfânt; dacă credem că El este Același ieri, azi și în veci, și că a spus în Ioan 14.12: *„Cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu.”* Și: *„Ce s-a întâmpla în zilele lui Lot, se va întâmpla și acum...”* atunci așa va fi. Ați observat aceasta?

Nu uitați că numărul trei este numărul descoperirii: neprihănire, sfințire și botez cu Duhul Sfânt; sau: Tată, Fiu și Duh Sfânt; prima venire pentru a-Și răscumpăra Mireasa, a doua venire pentru a-Și răpi Mireasa și a treia venire împreună cu Mireasa Sa. Totul în Biblie este desăvârșit în trei pași.

Acum fiți atenți! Sunt trei feluri de oameni: credincioșii, fățarnicii și necredincioșii. La sfârșit, aceștia vor forma trei biserici. Avraam simbolizează biserica aleasă; Lot simbolizează biserica

formală, iar sodomiții reprezintă lumea.

La Avraam au venit trei Bărbați. Doi au mers în Sodoma, unde au predicat Evanghelia și l-au scos pe Lot din cetate. Dar Domnul a rămas și a vorbit cu Avraam, care a încercat să mijlocească pentru cetate.

Eu cred că Biserica este aleasă prin cunoștința mai dinainte a lui Dumnezeu. El a hotărât-o și a ales-o pentru că a cunoscut-o mai dinainte. Înțelegeți? Eu nu știu dacă voi fi acolo sau nu, dar Biserica Sa va fi. Eu trebuie să alerg pentru mântuirea mea, dar știu sigur că Biserica va fi acolo. Așa este. Nădăjduiesc să fiu și eu parte din ea, și cred că atâta vreme cât sunt parte din ea, voi fi acolo alături de ea. Pe aceasta se odihnește nădejdea mea.

Așadar, lui Lot i se predicase Evanghelia, iar păcatele cetății îi amărau zi de zi inima neprihănită. Când i-a văzut pe acești Billy Graham moderni venind, în el a tresărit ceva, fiindcă știa că erau mai mult decât doi oameni obișnuiți. Ei nu au făcut multe minuni acolo, doar i-au lovit într-o noapte pe necredincioși cu orbirea, deoarece predicarea Evangheliei îl lovește pe necredincios cu orbirea. Așa este.

Dar cel de-al treilea Bărbat a rămas cu Avraam și ai lui, cu biserica aleasă și a stat cu spatele spre cort. Sara era puțin diferită față de surorile noastre moderne. Nu-i așa că vă simțiți rău când stați de vorbă între bărbați, iar femeile vin și intervin în discuția voastră? Nu vi se pare nepoliticos? Atunci când Dumnezeu a făcut femeia, i-a dat acest duh feminin, ca să fie dulce și suavă, așa cum sunt adevăratele surori creștine. Dar aceste femei în salopetă, cu țigara în colțul gurii, își târăsc picioarele ca bărbații și înjură, după care cântă: „Dumnezeu să binecuvânteze America!” Vedeți? Este ceva grosolan. Nu știu, dar ceva nu este în ordine. Așa este. Dar Sara era o soră „penticostală” care stătea deoparte și își vedea de treburile ei. Era acolo în spate și pregătea cina. Vedeți?

Îngerul care stătea acolo, îl privea pe Avraam. Cu o zi înainte, el se numise Avram, iar soția lui, Sarai, dar Domnul i-a numit pe el, Avraam, adică „tatăl popoarelor,” și pe ea, Sara, adică „prințesa.”

Omul acela era ciudat. Avea hainele prăfuite și era îmbrăcat ca un om oarecare, dar a venit acolo și a spus: „Avraame!” Tocmai sosise, când Avraam a ieșit și L-a poftit înăuntru. Nu era decât un om obișnuit, un trecător. Astfel, Avraam l-a zis: „Intră și ia loc căci voi aduce apă să-ți spăl picioarele și o bucată de pâine ca să mănânci, apoi îți vei vedea de drum.” Lui Avraam i s-a părut că era Cineva deosebit. Vedeți? O, este ceva care te face să simți când El este aproape de tine; îți poți da seama când vorbești cu El.

El i-a zis: „la loc!” Apoi a dat la o parte perdeaua din fâșii... Câți dintre voi, cei din Sud, știți ce este o perdea din fâșii? Nu, generația aceea este pe trecute. Ușile cu plasă contra insectelor au apărut de curând, dar înainte aveau o perdea de fâșii, prin care Îl puteau vedea cum mânca. S-a dus deci, a înjunghiat un vițel, și l-a adus aceluiași Om niște pâine coaptă de Sara, câteva bucăți de carne de vițel și puțin lapte. El a stat și a mâncat împreună cu ceilalți doi Bărbați care-L însoțeau, în timp ce Avraam alunga muștele.

El tot privea spre Sodoma, iar la un moment dat a zis: „Avraame, unde este nevastă-ta, Sara?” Oamenii de astăzi numesc aceasta telepatie. Aceasta este denumirea modernă. Așa L-au numit și pe Isus, Beelzebul și au spus că este un ghicitor. Dar ce fel de telepatie putea fi aceea?

El i-a zis: „Avraame, unde este nevastă-ta, Sara?” Fiți atenți la felul cum se scrie. Nu uitați faptul că Biblia spune că ea era în cortul aflat la spatele Lui. Avraam avea pe atunci o sută de ani, iar Sara, nouăzeci. Amândoi erau

înaintați în vârstă, iar Sara arăta mai degrabă ca o bunică, dar le fusese promis acest bebeluș, așa că îl așteptau. Avraam avea barba lungă și albă și se sprijinea în baston.

El a întrebat: „Avraam, unde este nevastă-ta, Sara?”

„În cortul de la spatele Tău,” a răspuns Avraam.

„Avraam, Eu (Îmi place aceasta: „Eu”, pronume personal), Eu te voi vizita când se va împlini vremea.” Aceasta fusese făgăduința, așa că acum puteți vedea Cine era El.

Sara, care era în cort, râdea pe înfundate, cum zicem noi astăzi, fiindcă își zicea: „Sunt o femeie de nouăzeci de ani, iar domnul meu bărbatul este bătrân, înaintat în vârstă.” Probabil nu mai trăiseră ca bărbat și femeie de zece sau douăzeci de ani, de aceea se gândea: „Eu, femeie bătrână, și soțul meu, un om bătrân, să ne mai distrăm ca tinerii?” Și a râs în sinea ei, dar Omul acela a zis: „De ce a râs Sara, zicându-și că acest lucru este imposibil?” Când a auzit aceasta, ea a încercat să nege, dar El i-a zis: „Ba da, ai râs!”

Aici aș vrea să fac o mică observație. Sper că cei care credeți în harul lui Dumnezeu, o înțelegeți. Dumnezeu ar fi putut s-o ucidă pe loc pe femeia aceea din pricina necredinței ei, și să nu-și mai piardă vremea cu ea, fiindcă El era Dumnezeu însuși. Citiți și vedeți dacă nu-i așa. Poate veți zice: „Era un om. Cum putea Dumnezeu să mănânce carne și să facă acele lucruri?” Dar chiar așa este. Avraam a vorbit cu El, cu Elohim însuși.

Dumnezeu S-a descoperit într-un trup de carne și a făcut acest semn; iar motivul pentru care nu a putut să ia viața Sarei este că ea era parte din Avraam, iar Avraam avea făgăduința, înțelegeți? De aceea nu poate lua nici viața noastră: pentru că suntem o parte din Hristos. Vedeți? El ar fi trebuit să-l omoare și pe Avraam, pentru că ea era parte din el. Noi suntem Mireasa lui Hristos, noi, Biserica.

Așadar, noi suntem parte din El, de aceea El nu a putut să se atingă de ea, deși i-a zis: „Ba da, ai râs!”

Isus a spus: *„Cum a fost în zilele lui Lot, aidoma va fi și la venirea Fiului omului.”* (Luca 17.28-30). Ce va fi la fel? Dumnezeu, laHVeH, arătat într-un trup de carne. În aceste ultime zile de dinaintea distrugerii, de dinaintea arderii pământului cu foc, așa cum a ars Sodoma, când evangheliștii moderni cutreieră pământul și biserica lumească, Duhul Sfânt a venit la Biserica aleasă în trup de carne. Acesta este semnul pentru neamuri!

Să ne întoarcem puțin în Galileea. O, ce minunat se simțeau! Cred că toți strigau: „Amin!” Am putea vorbi despre Bartimeu care l-a întâlnit pe Isus când Acesta Se ducea de la Ierihon spre Calvar. În mod normal, El n-ar fi avut cum să-l audă pe Bartimeu, cerșetorul acela bătrân și sărman, fiindcă erau mii de oameni care îl urmau strigând: „Hei, Tu care poți învia morții! Avem aici un cimitir plin. Vino și arată-ne ce poți să faci!” și aruncau cu fructe stricate după El. Dar fața Lui era întoarsă spre Calvar pentru că acolo mergea.

Cât despre acel biet cerșetor... Poate a trecut pe lângă el vreo creștină tânără, iar Bartimeu a întrebat-o:

„Cine trece, domniță? Ce-i cu agitația aceasta?” Este ciudat că oriunde Se află Isus este agitație, unii fiind pentru,

iar alții împotriva.

„Domnule, eu Îl urmez pe acest Proroc. Crezi și tu Scripturile, nu-i așa?”

„Sigur că da,” a răspuns orbul.

„Ai citit vreodată Biblia înainte să-ți pierzi vederea?”

„De multe ori.”

„Ai auzit despre Fiul lui David?”

„Da, este Cel ce trebuie să vină.”

„El este Cel care tocmai a trecut pe aici,” a spus tânăra.

Atunci probabil că Bartimeu a spus: „Eu sunt bătrân și slab și El nu-mi poate auzi glasul. Tot ce pot spune, este: „IaHVeH, ai milă de mine! Isuse, Fiul lui David, îndură-Te de mine!”

Credința aceluia cerșetor orb L-a oprit, așa cum L-a oprit și credința femeii cu scurgerea de sânge. Dacă va fi cu voia Domnului, mâine seară aș vrea să vorbesc despre tema: „Isus a stat pe loc.” Isus S-a oprit, l-a strigat și i-a zis: „Ce vrei să-ți fac?”

Acum îmi vine în minte Zacheu cățărat în copacul acela. Știți, s-a cățărat acolo ca să se ascundă. „Eu sunt un om de afaceri din orașul acesta,” și-a zis el, „și nu vreau să mă amestec cu adunătura aceea de fanatici. Când îi aud că se apropie, am să mă urc în copac, iar când va trece Isus, Îl voi vedea și-mi voi face o părere despre El.”

El a venit, a trecut chiar pe sub acel copac și a zis: „Zachee, dă-te jos de acolo!” Zacheu se ascunsese printre frunze, ca să fie sigur că nu-l vede nimeni, dar El știe unde ești. Poți să te ascunzi printre frunze metodiste, baptiste sau printre orice fel de frunze, pentru că El știe exact unde ești.

Mă voi grăbi cu mărturiile, apoi ne vom ruga pentru bolnavi.

Să mergem puțin mai în urmă.

Ei spuneau: „Slăvit să fie Domnul!” Toți strigau și se simțeau minunat, dar deodată au simțit o adiere rece. Ce era aceea? Satan îi privea, probabil, din vârful aceluși deal arid și se gândea: „Au plecat fără El, așa că acum este șansa mea!” Aceasta vrea el întotdeauna: să prindă biserica. În ultima vreme am fost foarte ocupați cu toții, pentru că a avut loc o trezire în întreaga țară, dar acum s-a cam stins. Focul s-a stins, dar suntem foarte ocupați să înființăm organizații noi și să căutăm senzații noi, de aceea mă întreb dacă nu cumva plecăm uneori fără El? El este Cuvântul. Da, este Cuvântul deci rămâneți lângă Cuvânt! Dumnezeu poate să facă ce vrea. Pentru mine, El este Cuvântul, iar dacă ceva nu este conform Cuvântului, nu pot să cred. Înțelegeți?

Noi am tot alergat de colo-colo, dar poate pe El L-am pierdut pe undeva, iar diavolul atât așteaptă, să vadă biserica fără Hristos...

Este foarte rău. Aproape că am ținut o predică pe tema aceasta, dar foarte mulți dintre voi v-ați îndrăgostit de emisiunile de televiziune, și nu vă mai plac adunările de miercuri seara. Parcă am pornit mai departe fără El. Avem mulți bani, stăm și ne gândim cu ce să ne îmbrăcăm, surorile merg și își taie părul... ne preocupă moda, ne uităm la ce fac alte biserici și astfel riscăm să plecăm fără El. Și când se întâmplă aceasta, diavolul spune: „Acum este momentul să pun mâna pe ei!” Vedeți? Când plecați de lângă Hristos, diavolul încearcă să vă ia viața.

Așadar, s-a urcat pe dealul acela și a început să sufle: „Îi voi scufunda!” Bieții oameni au început să vâslească; au ridicat pânzele, dar vântul le-a dat jos; au încercat să tragă de vâsle, dar s-au rupt; au încercat să se alipească de o biserică, apoi de alta, dar până să-și dea seama, mica lor ambarcațiune era plină de apă.

Ce se întâmplă astăzi? Vă spun eu: „El este minunat!”

Probabil sunt multe bărcuțe care s-au umplut cu apă; vedeți voi, ei vâsleau din toată inima și cu toată sinceritatea, dar oricât de sincer te-ai strădui, trebuie să-L ai pe El cu tine. Ucenicii au vâslit și au vâslit, până când și-au pierdut orice speranță și s-au gândit că vor muri negreșit.

Cam în aceeași poziție ne aflăm și noi acum.

Biserica micuță care cândva predica sfințenia și care trăia pentru Dumnezeu, își croiește acum drum spre lume, merge din nou în formalism. Dacă nu reușesc într-un fel, încearcă în altul, croindu-și diferite cărări. Nu uita însă că diavolul vede că ți-ai făcut drum ca să ieși. Așa este.

Se părea că nu mai au nici o șansă de scăpare, dar știți ceva? Acum urmează partea frumoasă a povestirii. Isus nu-i

părăsise. El i-a trimis să țină o trezire, să strângă mâinile oamenilor și să aibă o sărbătoare. Dar ce a făcut El în timpul acesta? S-a urcat pe cel mai înalt munte din împrejurimi, ca să-i poată vedea. Aceasta a făcut. S-a urcat pe Calvar, iar acolo L-au ucis și L-au îngropat, dar El a început să Se înalțe. Și S-a ridicat așa până când a trecut de Soare, de Lună și de stele, de Jupiter, Venus, Marte și a mers mai departe. S-a îndepărtat de casa aceasta veche de lut, a continuat pe Calea Lactee și a tot urcat până a trecut de ceruri. Biblia spune că S-a urcat atât de sus, încât privește în jos ca să vadă cerul. Știați aceasta? El este mai sus decât toate cerurile; S-a urcat până acolo ca să poată privi întregul Univers. Așa cum spune o veche cântare: „El veghează asupra vrăbiei și asupra mea.”

Și atunci când toate speranțele erau pierdute, iar barca lua apă la bord și se îndrepta spre pierzare, a venit El, mergând drept spre ei. Dar Biblia spune că ucenici s-au temut de El. Isus era singura lor nădejde de a fi salvați de la naufragiu, și tocmai de El le-a fost frică. Se temeau de unica lor șansă. Dacă ar fi cunoscut Scriptura... „Este un duh!” au strigat îngroziți. Vedeți? „Să nu aveți de-a face cu el! Aceasta este telepatie, este un ghicitor.”

Dar Isus le-a vorbit și le-a zis: „*Eu sunt, nu vă temeți!*” și El este Același ieri, azi și în veci. Credeți aceasta, nu-i așa?

N-aș vrea să opresc această mărturie, dar aș vrea ca El să ne ofere și nouă o mărturie personală acum, când ne vom ruga. Nu vă temeți! Este El și este Același. El este Marele Preot care stă la dreapta mării în slavă, și poate fi atins de neputințele noastre.. El va răspunde în același fel, pentru că este Același Mare Preot. Să ne plecăm capetele.

Tată ceresc, Cel ai cărui bărbați însemnați au adus în seara aceasta, în fața noastră, o mărturie: scriitorul Matei și toți ceilalți sfinți iubiți pe care i-ai însărcinat să scrie această Biblie...

.....

... Doamne, eu cred că ucenicii aceia au fost împuterniciți de Tine să scrie Cuvântul, deoarece la sfârșitul Cărții scrie: *„Oricine va adăuga sau va scoate ceva din El...”* Eu cred aceasta. Nădejdea mea este zidită pe lucrul acesta și pe nimic altceva. Doamne, pe aceasta se bazează și încrederea acestui grup de oameni adunat aici. Ne bucurăm pentru că putem citi această mărturie pe care ai păstrat-o pentru noi și credem că Tu ești Același, așa cum este scris.

Tată, Te rog să pășești în seara aceasta în mijlocul acestor oameni. Fie ca Dumnezeu care a venit în acea carne pământească și i-a vorbit lui Avraam, Dumnezeu care a venit în carnea pământească a trupului Fiului Său, Hristos Isus, să Se descopere în seara aceasta unei biserici care a fost sfințită de El, prin propriul Său sânge. El a spălat-o și a curățat-o de orice necredință, iar acum locuiește El însuși în ea, până la sfârșitul lumii, așa cum a făgăduit. Ascultă-mă, pentru că Îți cer aceasta prin Isus Hristos, Domnul nostru. Amin.

Eu nu am venit să vindec bolnavi, ci am venit să mă rog pentru copiii bolnavi ai lui Dumnezeu. Dumnezeu este Cel care vindecă bolnavii, iar bolnavii au fost deja vindecați. Oricine știe aceasta. Eu nu am venit aici să îi salvez pe cei pierduți, ci am venit să le spun celor pierduți că au deja mântuirea, și că trebuie doar s-o primească. Am venit să le spun celor care au fost mântuiți dar au nevoie de dovezi, că au o garanție, și au gustat din darurile cerești de dincolo de Iordan, așa cum scrie în Evrei 6: *„...au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt.”* Dacă vreți să gustați și voi, citiți în Faptele Apostolilor, acolo unde Petru spune, în ziua Cincizecimii: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh.”* (Fapte 2.38). Dacă v-ați pocăit, dar nu ați fost încă botezați, să știți că mâine va avea loc un mic serviciu de botez. Veniți și credeți! Când pășiți în apă, să credeți că Dumnezeu vă va da Duhul Sfânt. El va face lucrul acesta pentru că așa a promis, și nu poate minți. El trebuie să-Și țină

Cuvântul și așa va face. Să veniți cu credință!

Dacă în seara aceasta sunt printre noi oameni bolnavi, să știți că Cel despre care vă vorbesc, v-a plătit vindecarea atunci când a murit la Calvar, cu acele urme de bice pe spatele Lui. Voi sunteți deja vindecați.

Oamenii obișnuiesc să-și pună mâinile peste cei bolnavi. De curând, un grup de frați pentecostali... Cred că ar fi mai bine să nu spun aceasta. Nu vreau să judec pe nimeni, dar punerea mâinilor și darurile sunt... *„Lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și de chemarea făcută.”* (Romani 11.29). Unii oameni au fost hotărâți înainte de facerea lumii să primească daruri. Înțelegeți?

Pe unii îi putem recunoaște și putem să ne punem mâinile peste ei, așa cum a făcut Pavel cu Timotei, pentru a consacra acest lucru. El știa că acolo era un dar, pentru că îl văzuse în lucrare, așa că i-au dat o mână de ajutor și l-au adus în slujba Domnului. Aceasta facem și noi atunci când ne punem mâinile peste bolnavi, pentru că Isus a spus: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede...”* Acești oameni credincioși își pun mâinile peste bolnavi ca o confirmare a faptului că au crezut. Dar eu cred că Isus Hristos este aici; cred că El este prezent aici în toată puterea Sa, așa cum era și atunci când a fost pe pământ. Singura diferență este că acum trupul Lui de carne stă pe tronul lui Dumnezeu ca o Jertfă de îndurare pentru fiecare. El stă acolo ca garanție că veți avea toate lucrurile pentru care a murit El, desigur, dacă Îl primiți și credeți. Credeți-L!

Cred că fiul meu a împărțit câteva numere de rugăciune. De obicei, nu împărțim numere de rugăciune din primele seri, dar el mi-a spus că oamenii cereau numere, așa că le-a împărțit. Aveți deci, numere de rugăciune? Să vedem. El le amestecă, după care le dă oricui dorește.

Cei care ați mai fost în adunări, știți că mult mai mulți se vindecă în audiență decât pe platformă, ceea ce înseamnă că nu aveți nevoie de un număr de rugăciune, ci este nevoie doar de cineva aici sus, care să se roage pentru voi. Asta-i tot. Acum mă voi ruga, iar voi trebuie să faceți un singur lucru: să credeți.

Unde este Billy? Ce numere ai împărțit? Care anume? Are cineva numărul unu? Să vedem

dacă are cineva numărul acesta. Numărul unu? Dacă îl are cineva, îl rog să ridice mâna. Atunci, poate a început de la un alt număr. Are cineva numărul unu? Nimeni? Aveți numărul doi? Înseamnă că de aici a început. Bine.

Să se ridice cei care au numerele: 1, 2, 3.

Uitați-vă ce numere are persoana de lângă voi. Poate este cineva surd, și nu poate auzi. Înțelegeți? Am chemat numerele 1, 2 și 3, dar văd o singură persoană care stă în picioare. Ce număr ai? Trei? Iată aici și numărul doi. Dar unde este numărul unu? Da, iată-l că vine. Este foarte bine, fiindcă avem numele 1, 2 și 3.

Veniți aici, vă rog. Veniți aici, cei care

aveți numere de rugăciune. Numerele 1, 2, 3, 4,

5, 6, ridicați-vă. Bine. Deci: 4, 5 și 6. Ocupați loc aici. 7, 8 și 9.

foarte bine. Nu cred că încăpem prea mulți aici. 7, 8, 9, 10 și 11? Acolo în spate. 11, 12, 13. Numărul 13? Cine are numărul 13?

Nu aș vrea să scap pe cineva, deoarece vreau

să ne rugăm pentru toți cei care au numere de rugăciune. Înțelegeți? Unii iau număr de rugăciune, dar după aceea pleacă și nu mai vin la adunare. Nu faceți aceasta, pentru că cineva are nevoie de numărul acela. Numărul de rugăciune 13. Să mai așteptăm puțin. Poate este o mamă cu un bebeluș, sau altcineva care a trebuit să iasă puțin afară. Poate se întoarce repede.

Atunci vom începe de aici și ne vom ruga pentru aceștia. Câți lipsesc? Sunt toți până la numărul 13? Ce spui? Lipsește numai numărul 13? Atunci mai așteptăm puțin să vină și persoana aceea. Frate Bigby, ia tu numerele de rugăciune de la ei, te rog. Așa.

Vino încoace, domnule. Stai puțin aici. Cred că omul acesta îmi este străin, nu ne cunoaștem. Noi nu ne știm, dar Dumnezeu ne cunoaște pe amândoi, nu-i așa?

Câți dintre cei din sală, care nu aveți numere de rugăciune, credeți că Isus vă va vindeca dacă vă doriți lucrul acesta? Ridicați mâna. Foarte bine. Nu aveți nevoie de număr de rugăciune, ci vă spun: faceți ca femeia cu scurgerea de sânge. Ea nu avea, să zicem, număr de rugăciune, dar și-a croit cale spre El până când s-a putut atinge de haina Lui. Vă amintiți? Și în felul acesta L-a oprit.

El nu a simțit fizic atingerea ei, pentru că veșmintele palestiniene sunt largi. Cei din jur, chiar și Petru, L-a muștrat zicând: „*Învățătorule, noroadele Te împresoară și Te îmbulzesc, și mai întrebi: „Cine s-a atins de Mine?”*”

Dar El a răspuns: „S-a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere.” (Luca 8.45-46). În versiunea King James scrie că și-a pierdut vigoarea, iar „vigoare” înseamnă „putere.” „*A ieșit din Mine o putere,*” a zis El, privind peste mulțime până când a văzut-o pe femeia care îi atinsese haina. Atunci i-a spus că a fost mântuită prin credința ei, iar sângerarea s-a oprit. Este adevărat?

Ascultați o clipă, spre binele vostru. Nu spune Biblia că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci? Cred că ești

predicator. Nu spune Biblia în Evrei că acum El este Mare Preot? El trăiește și mijlocește pentru noi, și poate fi atins prin simțirea bolilor noastre.

Dacă El este și acum Același Mare Preot, înseamnă că dacă Îl atingeți... Voi ziceți: „Frate Branham, o să vin acolo și-l ating pe fratele Bigby.” Aceasta nu ar arăta decât părtășia și dragostea ta pentru fratele Bigby. „Frate Branham, voi veni și te voi atinge pe tine.” Foarte bine, dar în noi nu este nici o putere, pentru că suntem simpli oameni. Toți predicatorii pe care îi vedeți aici, sunt niște oameni, așa că nu vă va ajuta cu nimic dacă veniți aici.

Dar de ce nu vă amintiți că ați fost înviați odată cu El și îngropați cu Hristos, cu sfetnicul lui Dumnezeu. Acum, voi sunteți îngropați în Hristos.

Autoritatea este a voastră, așa că de ce nu-l atingeți veșmântul?

Spuneți: „Doamne, am o suferință, sunt bolnav. Dumnezeule Tată, lasă-mă să mă ating în seara aceasta de Tine, fiindcă Te cred. Fratele Branham ne-a spus o poveste mică, dar acea poveste este adevărată, și din Scripturile pe care ni le-a arătat, vedem că Tu ești Același, și trebuie să fii Același. El a mai spus că Tu ești aici ca Duh și Îți faci lucrarea așa cum ai promis că va fi înainte să vii din nou.

Știți, este o diferență între apariția lui Hristos și venirea lui Hristos. Sunt două lucruri total diferite. El apare acum în Biserica Sa. Noi Îl vedem și știm că este El. Este Duhul Sfânt. Vedeți? Știm că așa este. Noi știm că Duhul Sfânt este Dumnezeu însuși, cu toții știm aceasta. Noi nu credem că sunt trei dumnezei: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ci trei slujbe ale Aceluiași Dumnezeu. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt trei chipuri prin care Și-a făcut Dumnezeu lucrarea. De aceea a spus Isus: „*Duceți-vă și botezați-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.*” (Matei 28.19), ceea ce nu înseamnă nicidecum trei dumnezei, ci este vorba de un singur Dumnezeu în trei slujbe, Unul și Același. Dacă am avea trei dumnezei, am fi

păgâni, înțelegeți? Deci, este un singur Dumnezeu în trei slujbe.

Atunci când Se arăta ca Tată, în acel Stâlp
măreț de Foc, nici măcar un animal nu putea să se apropie de acel munte, ci
trebuia omorât cu pietre sau străpuns cu sulița. Apoi Stâlpul de Foc S-a făcut
trup și a locuit printre noi. Cine era El? Dumnezeu, care Se coborâse printre
noi. Noi L-am simțit și L-am atins, pentru că S-a arătat în trup de carne
printre noi. Isus a spus: „*Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste
lucrări ale Lui.*” (Ioan 14.10). Și tot El a mai zis: „*Eu am ieșit de la
Tatăl și Mă duc la Tatăl.*” După aceea a murit răstignit, dar a treia zi a
înviat și, după ce S-a înălțat la cer, S-a arătat lui Pavel, care mergea pe
drumul Damascului, să-i aresteze pe câțiva creștini. Stâlpul de Foc a apărut
înaintea Lui și l-a orbit. Ceilalți nu L-au văzut, dar pe el l-a orbit. Atunci,
el L-a întrebat: „*Cine ești Tu, Doamne?*”
Și El i-a răspuns: „*Eu sunt Isus.*” (Fapte 9.5).

Dacă

El este și astăzi Același Dumnezeu, Duhul Sfânt manifestat în trup de carne,
atunci El lucrează în mijlocul nostru la fel cum a făcut-o atunci. Doamne, eu
Îți vorbesc acum ca și credincios, dar acum vorbește Tu, prin Biserica Ta, așa
cum ai vorbit odinioară. Când cineva vorbește în limbi necunoscute și le
tălmăcește, iar ceea ce spune este adevărat, Acela este Dumnezeu care vorbește
prin acel om. Înțelegeți? Tot ceea ce este Dumnezeu, a turnat în Hristos; și
tot ce era Hristos a fost turnat în Biserică. Deci, este: Dumnezeu deasupra noastră,
Dumnezeu în mijlocul nostru și Dumnezeu în noi. Înțelegeți? Credeți lucrul acesta
și spuneți: „Doamne
Isuse, eu cred.”, și Dumnezeu Își va trimite Duhul Său la tine. Astfel, puteți
vedea dacă El va proceda la fel cum a lucrat cândva. Fiți plini de respect.
Vreau să-L și laudați, dar în momente ca acestea, stați în smerenie.

Iată,

acesta este un bărbat, iar aceasta este Biblia mea. Nu-mi amintesc să-l mai fi
văzut vreodată pe omul acesta. Poate că a mai fost undeva la vreo adunare,
poate că el m-a mai văzut. Ne-am mai văzut vreodată, domnule? Niciodată în

viața ta? Înseamnă că acum ne întâlnim pentru prima dată.

Poate

este bolnav, sau poate este aici pentru altcineva; poate are probleme în familie sau probleme financiare. Sau poate este doar un înșelător. Dacă este așa, veți vedea ce se va întâmpla. Înțelegeți? Vedeți? Eu nu știu, dar dacă Duhul Sfânt va veni și vă va spune ce s-a întâmplat, sau altceva despre el, sau motivul pentru care este aici, atunci bărbatul acesta va ști dacă este adevărat sau nu, și va putea confirma acele lucruri. Și dacă El îi va spune ce a fost în viața lui, omul va crede și când îi va spune ce va fi. Sigur că da. Înțelegeți? De aceea ne încredem în Biblie. Vedeți? Acesta este adevărul.

Mă

întreb câți dintre voi, pelerini, locuitori ai orașului sau din împrejurimi, veți crede, știind că pentru mine este imposibil, ca om, să fac așa ceva? Sigur că este imposibil. Din punct de vedere omenesc, aveți dreptate, este imposibil. Este nevoie de o putere care să facă acest lucru. Știți că așa este. Acum depinde numai de ce fel de putere credeți că este aceea de la care vă așteptați răsplata. Înțelegeți?

Când

L-au văzut lucrând, fariseii au spus că este Beelzebul, dar credincioșii au spus că este Fiul lui Dumnezeu. După cum știm, Scriptura spune că la fel se va întâmpla și în zilele din urmă, nu-i așa? Noi știm că este scris.

Ascultați

cum spun „Amin” acești predicatori. Ei sunt păstorii voștri și știu despre ce vorbesc. Eu sunt fratele lor, moștenitor al Împărăției la fel ca ei, lucrând pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ei sunt oameni ai bisericii, vorbitori, predicatori recunoscuți. Eu nu sunt predicator. Predicarea pe care o fac eu este un dar. Eu îi iubesc mult pe oameni, iar Domnul mă lasă să le vorbesc în felul acesta.

Așadar,

dacă Duhul Sfânt va spune aceste lucruri și va face ceea ce am spus, vă va dovedi tuturor că Isus Hristos este viu și astăzi, și că este din nou aici?

Te-ar convinge, nu-i așa, domnule? Pe Natanael l-a convins. El era un credincios și orice ar fi spus ceilalți, el era convins, știa.

Indiferent

dacă oamenii din Sihar ar fi crezut-o sau nu pe femeia aceea, ea avusese o experiență deosebită și era convinsă, deoarece El îi spusese care era problema ei.

El

cunoaște și problema ta. Este la gât. Așa este. Ai nevoie de gât pentru că ești predicator, de aceea îți dorești vindecarea. Du-te mai departe și totul va fi în ordine. Sigur că da. Dumnezeu Își iubește poporul.

Ce

mai faci, soră? Crezi din toată inima? Amin. Iată din nou tabloul despre care vorbeam: un bărbat și o femeie se întâlnesc pentru prima dată, bănuiesc. Suntem străini unul față de celălalt? S-ar putea ca oamenii din spate să nu vadă că ai dat din cap, așa că ai vrea să ridici mâna, dacă suntem într-adevăr doi străini? Eu nu te cunosc și tu nu mă cunoști pe mine.

Aici

este același tablou ca cel de la fântâna din Samaria, acolo unde poposise Domnul nostru. Noi nu ne cunoaștem. Este o femeie care a venit aici cu câteva minute în urmă. Probabil a ridicat mâna și un băiat i-a dat un număr de rugăciune. Și iată că a ajuns aici, în acest rând. Aceasta este tot ce putea face, fiindcă mai departe este rândul lui Dumnezeu. Dar El este Același Dumnezeu; El este în tine și este în mine; viețile noastre îi sunt închinat Lui. El a pus în mine un dar, iar eu Îi sunt supus. Apoi El îmi arată o vedenie, iar eu spun exact ce văd în ea. Atunci tu vei ști dacă ceea ce spun este adevărat sau nu. Mai devreme a fost aici un bărbat, iar acum este o

femeie. Înțelegeți?

Doamna

aceasta are în primul rând probleme foarte mari cu nervii. Este foarte agitată. Are tot felul de complicații care o supără, este adevărat, nu-i așa? Dacă este adevărat, ridică mâna, ca oamenii să poată vedea. Văd că este mereu același duh care spune: „Ai ghicit.” Eu nu ghicesc, prieteni. Aceasta nu este ghicitorie. Țineți minte că eu vă prind gândurile. Înțelegeți? Mulți dintre voi știți că uneori am dat pe față acele gânduri, dar în felul acesta vă răneam. Vedeți? Câți dintre voi ați văzut în adunări cum vreo femeie necredincioasă venea să-și scoată soțul din adunare, și atunci se dovedea că trăiau în adulter? Voi ați văzut toate acele lucruri întâmplându-se. Vedeți? Dar de atunci încolo am devenit puțin mai înțelept, pentru că Isus a spus să lăsăm grâul și neghina să crească împreună. Înțelegeți?

Aceasta

este o femeie cumsecade, iar duhul ei este plăcut. Haideți dar, să vedem dacă am ghicit. Am uitat cum a zis... A, da, acum pot vedea: agitată, supărată, neliniștită. Da, este ceva grav care te supără. Ți-e teamă de cancer. Așa este. Ai cancer la sânul stâng. Așa este. Te temi de lucrul acesta, nu-i așa? În plus, mai îngrijorată pentru cineva. Este în regula dacă spun? Îmi dai voie? Este vorba de fiica ta. Vrei să-ți spun care este problema ei? Are o boală de sânge și suferă de multă vreme de această afecțiune.. Așa este. Acum crezi? Crezi că atunci când te vei întoarce acasă o vei găsi sănătoasă? Du-te și crede. Nu te îndoii, ci crede. Amin. Aceasta este o mărturie. Aceste lucruri nu se pot ghici, prieteni. Nu vă mai îndoiiți, lăsați-o deoparte și credeți!

Înainte de a începe rândul de rugăciune,
înainte de a mă ruga pentru oameni, cred că este nevoie de doi sau trei martori sau mărturii. Este adevărat?

Iată

aici o doamnă drăguță... Bănuiesc că nu ne cunoaștem... Dar ai mai fost într-un rând de rugăciune când am fost aici. Nu aveam să știu lucrul acesta dintre atâția oameni... dar nu știu cine ești, de ce ai venit aici sau altceva de felul acesta. Așa este, nu am de unde să știu, dar El știe. Dacă El îmi va descoperi lucrul acesta, vei primi vindecarea? Atunci, dacă crezi din toată inima... și tu ai probleme cu nervii, dar nu va mai trebui să faci acea operație pentru a scoate tumoarea pe care o ai pe partea stângă. Crede numai, și tumoarea va dispărea. Crezi aceasta? Du-te mai departe și spune: „Îți mulțumesc, Doamne Isuse!” Crede din toată inima. Doar crede din toată inima, și nu vei mai avea nevoie de operația aceea. Totul depinde de credința ta. Înțelegeți? Trebuie să avem credință, să nu ne îndoim.

Ce

mai faci, doamnă? Nu ne cunoaștem, așa-i? O clipă... Aceasta este o altă femeie. Fiți plini de respect și rugați-vă. Țineți minte: sunt numai două gânduri pe care le puteți avea. Mă bucur că tu ești 99% sigură. Tu crezi că este Dumnezeu și este chiar El. Numai o clipă. Să-I mulțumim Domnului, Aceluia pe care Îl iubim și pe care Îl vom întâlni într-o zi când vom merge la El.

Știți,

Isaac ieșise pe înserat să se plimbe pe câmp, dar frumoasa Rebeca nu-l văzuse încă. Doar auzise de el, dar a sărit de pe cămilă și a alergat să-l întâlnească. Poate că El Și-a părăsit deja slava și a pornit spre noi, iar noi suntem pe drum să mergem să-L întâmpinăm; suntem deja în Canaan.

S-a

întâmplat ceva în sală, pentru că în vedenie a apărut o altă femeie, nu aceasta. Da, o văd, este acolo în spate și se roagă. Nu te teme, vei fi bine. Te supără picioarele pentru că ai avut un accident de automobil. Purtați o rochie verde, de altă nuanță decât cea pe care o porți acum. Nu te teme, vei fi bine.

Eu

nu o cunosc pe doamna aceasta, suntem străini. Duhul, Lumina care plutește deasupra ei, pare să treacă peste doamna de lângă. Ba nu, este o alta. Se roagă pentru un copil, pentru o fetiță care are probleme cu stomacul și urmează să fie operată. Iată că a ridicat mâna. Pune-ți mâna peste copil.

Tată

ceresc, Dumnezeule Atotputernic care ai toată puterea și cunoști tainele inimii...Doamne, știu că eu nu pot vindeca, pentru că ai făcut deja aceasta. Și dacă femeia aceea a avut destulă credință încât să Te atingă și să Te atragă spre ea, cu siguranță că acel copil va fi vindecat. Declar această vindecare în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Numai

să crezi.

Omul

de acolo are probleme cu spatele: domnule, dacă crezi din toată inima (mă privește și plânge), dacă crezi cu adevărat, problemele pe care le ai la spate te vor părăsi și vei fi bine. Domnul să te binecuvânteze. Acum s-a terminat totul. Du-te acasă și fii sănătos.

Ce

ziceți, nu este El minunat? Sigur că este. Suntem străini unul de celălalt.

Iată, din nou... Tu ești aici pentru cineva care are probleme cu picioarele. Este vorba de sora ta. Da, așa este. Tu vrei s-o aduci la biserică, dar ea nu poate nici măcar să-și pună pantofii în picioare sau altceva de genul acesta. Crezi? Atunci du-te și vezi cum o găsești.

Crezi

în infailibilul Duh Sfânt, Dumnezeu, Tatăl nostru? El este măreț, minunat, Domnul nostru, dar noi trebuie să-L credem din toată inima. Singurul mod în

care ne putem bucura de binecuvântările Lui este să Îl primim și să Îl credem.

Ce

mai faci? Suntem străini unul față de celălalt, nu-i așa? Dar Dumnezeu ne cunoaște pe amândoi. Crezi că senzația pe care o simți acum nu poate veni de la mine? Înțelegeți? Eu nu o pot explica, pentru că este o altă dimensiune, dar chiar acum, în jurul tău este o Lumină, aceeași Lumină pe care o vedeți cu toții în fotografie; ea te face să te simți așa. Faptul că stai lângă un bărbat, nu poate să te facă să te simți așa. Înțelegeți? Ea se mișcă între mine și tine. Da. Tu ești foarte bolnavă, te supără o boală de rinichi. Problema este că rinichii tăi nu mai funcționează, nu mai elimină substanțele dăunătoare, așa că s-au adunat acolo și din cauza aceasta te simți rău. Așa este. Crezi? Nu ești de aici, ci din Charleston. Crezi din toată inima? Nu este El minunat? Ascultă, Pearl, tu trebuie să mergi pe drumul tău. Crezi?

El

vindecă și astmul. Crezi aceasta, nu-i așa, soră? Amin. Du-te, crede din toată inima și poți avea ceea ce ai crezut. Amin. Domnul să te binecuvânteze.

Dumnezeu

poate vindeca și diabetul. El este Vindecătorul, nu-i așa? Amin. Doar să crezi.

Artrita

afectează mulți oameni, dar dacă crezi, nu te va mai supăra. Doar să crezi.

Tu

crezi? N-ai auzit ce i-am spus celeilalte femei, dar El te poate vindeca și pe tine. Crezi lucrul acesta? Bine. Du-te mai departe și spune: „Îți mulțumesc, Doamne Isuse.” Tu crezi, frate? Atunci du-te și mănâncă-ți cina, fiindcă acel ulcer vechi te va părăsi.

Tu

crezi? Ai probleme cu spatele. Crezi că durerea aceea te va părăsi? Atunci du-te pe drumul tău și bucură-te spunând: „Mulțumiri să-I fie aduse lui Dumnezeu.” Dar trebuie să crezi.

O

clipă... Undeva în audiență este un bărbat mai tânăr decât acesta. Stați puțin... Da, tu, care ai sărit în picioare. Tu ai probleme cu vorbirea. Dacă crezi, dacă ai credință, El poate să-ți vindece acest defect de vorbire.

Tu,

care ai ridicat mâna... Doamna din capăt, cu cancer la sânul stâng. Ridică mâna... Crezi că Dumnezeu poate să te vindece, că poate să te facă bine? Știai că El te-a vindecat deja? Du-te, bucură-te, veselește-te și spune: „Îți mulțumesc.”

Să

ne continuăm mărturia. Așa-i că El este minunat? Minte El vreodată? Sigur că nu. „Eu sunt; nu vă temeți!” De ce să nu-L invităm și noi în seara aceasta în bărcuța noastră? Sunteți bolnavi? Ridicați mâinile, copii. Ridicați mâinile dacă credeți. Dacă spuneți că credeți, puneți o mână peste cineva de lângă voi.

Cel

care este Dumnezeul nostru, Împăratul nostru care este în seara aceasta aici, ne-a spus că vă veți pune mâinile peste bolnavi și aceștia se vor însănătoși. Credeți lucrul acesta? Vă temeți? Vă este frică? Îl iubiți? Credeți că El este aici? Atunci invitați-L! Spuneți-I: „Intră la mine, Doamne Isuse. Vino în seara aceasta în inima mea. Vreau să mă porți Tu prin călătoria aceasta, și atunci știu că voi fi bine.”

Acum

fiecare să se roage pentru persoana peste care și-a pus mâna. Nu vă rugați pentru voi înșivă, ci pentru ceilalți. Cel care și-a pus mâna peste tine, se

roagă pentru tine. Doar rugați-vă. Voi termina cu numerele de rugăciune mâine seară. Puneți-vă mâinile și poate nu va mai fi nevoie să veniți mâine seară. Puneți-vă mâinile unul peste celălalt și veți merge acasă sănătoși.

Tată

ceresc, Îl aducem în fața acestei audiențe pe Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci. Satan amenință cu răsuflarea lui. El i-a încercat de multe ori pe oameni și i-a dus pe căi greșite, dar în seara aceasta, noi suntem convinși că aceasta este prezența Ta, și că Tu le spui: „Nu vă temeți, Eu sunt!” Îmi pun mâinile peste aceste batiste aduse pentru cei bolnavi și suferinzi. O, Doamne, fie ca puterea lui Dumnezeu să mustre orice diavol care i-a legat pe acești oameni! Satan, necredinciosule, tu nu-i poți ține pe oamenii aceștia; nu-i mai poți face să se îndoiască. Ei știu că Fiul lui Dumnezeu a înviat din morți acum două mii de ani și că prezența Lui este aici, sub forma Duhului Sfânt. Nu-i mai poți ține bolnavi, ei nu mai pot fi așa. Ieși afară din ei, în Numele Domnului Isus! Ieși afară din fiecare din ei, ca să poată fi vindecați!

Ei

și-au pus mâinile unii peste alții, pentru că cred, Isuse. Tu ai spus: *„Iată semnele care îi vor urma pe cei ce vor crede: ... își vor pune mâinile peste bolnavi, și aceștia se vor însănătoși.”* (Marcu 16.17-18). Este făgăduința Ta, Doamne.

Satan,

ieși afară și eliberează-i pe acești oameni! Toți cei care credeți și vă acceptați vindecarea, aruncați numerele de rugăciune, ridicați-vă în picioare și spuneți: „Eu nu mă tem, Doamne. Ești Tu și Te primesc.” Dacă veți face lucrul acesta cu credință, vă veți primi vindecarea. Numai să credeți. Trebuie doar să credeți. Credeți? Atunci ridicați-vă în picioare și primiți vindecarea în Numele Domnului Isus Hristos.

Amin -